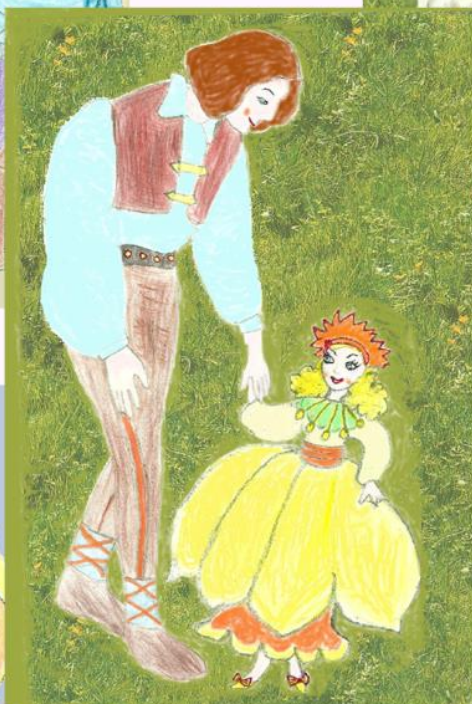

Přádénka pohádek předeme

Klasické pohádky a pověsti

Dvě TereziA p.Kučera

PŘÁDÉNKA POHÁDEK PŘEDEME

Klasické pohádky a pověsti

Copyright

Autor: Dvě TereziA p.Kučera

Vydal: Martin Koláček - E-knihy jedou

2015

ISBN:

978-80-7512-306-0 (ePub)

978-80-7512-307-7 (mobipocket)

978-80-7512-308-4 (pdf)

„O TŘECH PŘADLENÁCH“ PODLE KARLA JAROMÍRA ERBENA

Maminčina dceruška jméno měla Liduška.

Liduška na práci není, nechce sedět u předení.

Maminka Lidušku učí, aby předla, jak se sluší.

Královna okolo jela a hrozný pláč uslyšela.

Do chaloupky chtěla jít, kočár dala zastavit.

Lidušku si odvezla a na zámek přivezla.

Když na zámek Liduška přišla, s královnou hned do třech pokojů vešla.

Od podlahy až ke stropu, tři pokoje plné lnu.

A ten len převelice krásný byl, že se jako zlato a stříbro třpytil.

Liduška jen v úžasu hleděla a královna ji pověděla:

„Jen buď pilná jako včela, prince ti dám za manžela.“

Nato pak poručila královna, aby přinesli drahý kolovrat.

Velikánský koš cívek ke kolovratu postavili, pak Lidušku všichni opustili.

K oknu si Liduška sedla a celou noc nic neupředla.

Druhý den v poledne se na Lidušku přišla královna podívat a Liduška se začala vymlouvat.

„Nestýskej si, Liduško nic a začni pilně příst.“

Jen královna místnost opustila, Liduška zas u okna truchlila.

Druhý den se zas vymluvila, že ji hlava rozbolela.

Královna se zamračila, po Lidušce práci chtěla.

Ten den zas až do večera Liduška u okna proseděla.

Další den ráno bylo tak zase, až vešla královna v plné své kráse.

Na Lidušku se rozzlobila a rozhněvaně pravila:

„Dnes ti ještě poslední šanci dám, zítra ať upředeno mám!“

Nato se královna zlostně odvrátila, bouchla dveřmi a Lidušku opustila.

Studený pot se Lidušce vyrážel na čele, to když se snažila příst neuměle.

Ale jakpak by příst mohla, když jí zas lenost zmohla?

Až do večera se pak to samé dalo, plakala u okna, až jí srdce usedalo.

Tu někdo zaťuká na okno... Liduška přemýšlí: „Kdo je to?“

U okna vidí tři ošklivé babičky stát, rukama kývat, aby se nebála a dovnitř je vzala.

Ta jedna měla tak veliký spodní ret, že přes něj nebylo bradu vidět.

Ta druhá měla široký palec na rukou, že jí zakryl dlaň celou.

Ta třetí měla nohu pravou jako od slona rozšlapanou.

Když je tak Liduška spatřila, leknutím od okna uskočila.

Ale ty babičky se na ni přívětivě usmívaly a rukama vesele mávaly,

jen aby okno otevřela a více z nich strach neměla.

„Dobrý večer, krásná panenko!“ pravily. „Pročpak tak přežalostně pláčeš?“ se jí ptaly. Liduška si dodala odvahu u srdce a odpověděla plačtivým hlasem.

„Jak nemám plakat a sobě naříkat, když má být všecek ten len do zítřka sepředen?“

Tu vypravovala babičkám, jak všecko bylo a co se jí přihodilo.

A že prince jí královna slíbila. „Ale copak je mi to platné,“ žalostně pravila.

„Všecek ten len do zítřka sepříst nemohu, ani kdybych se modlila o pomoc k Pánu Bohu.“

Babičky se usmívaly a mile jí povídaly: „Víš-li co, panenko, jestli nám slíbíš,

že nás na své svatbě vedle sebe posadíš a dobře nás pohostíš,

tedy ti všecek ten len sepředeme, dříve nežli odejdeme.“

„Já všecičko udělám, co jen chcete, jenom se honem do práce dejte!“

Liduška radostně odpověděla a babičky k sobě pustila.

Sotva se babičky do pokoje oknem prodraly, měkoučký len umně spřádaly.

Babička s palcem širokým táhla vlákno, ta s dlouhým pyskem lízala a hladila ho, ta s placatou nohou šlapala podnožkou a točila kolem.

Veselou písničku zpívaly si s kolovrátkem.

Jako když prší, jim to klapalo.

Vyrostla veliká hromada rovné, tenounké příze na cívkách, až se srdce smálo.

Ráno ty babičky daly Lidušce spánembohem a slíbily, že zas večer přijdou oknem.

Královna se velice podivila a za pilnost Lidušku pochválila.

A tak to bylo každou noc, babičky chodily Lidušce na pomoc.

Trvalo to jen pár dnů a první pokoj byl beze lnu.

A když bylo již i v třetím pokoji lnu namále, děkovala Liduška babičkám stále, za to, že jí tak pomohly a babičky pravily:

„Jenom panenka, nezapomeň na to, cos slíbila nám za to, a pak uhlídáš, že neproděláš.“

A když byl již všecek ten len ze všech tří pokojů spředen, byl také mladý král svou pilnou nevěstou zcela okouzlen.

„Požádej mne, o co chceš a všechno dostaneš.“

Tu si Liduška vzpomněla na ty tři babičky a pravila:

„Mám doma tři staré tetičky, moc chudobné sestřičky, ale udělaly mnoho dobrého, dovol, abych je měla u stolu svatebního.“

A když byl již den svatební a hosté u stolu připraveni, najednou se otevřely dveře a vešly babičky v plné nádheře.

Jak je nevěsta spatřila, rychle jim vstříc běžela.

Vítala je vesele: „Posad'te se vedle mne!“

Když bylo po obědě a hosté od stolu vstali,

král a královna se první babičky ptali: „Proč máš tak širokou nohu?“

„To od předení, panáčku.“

Potom k babičce s placatým palcem přišel král a od čeho má tak veliký palec se jí ptal.

„To od předení, milý hošíčku, to od předení ho mám větší trošičku.“

I obrátil se k té třetí babičce, co měla tak veliký spodní ret, že přes něj nebylo bradu vidět.

„Milá tetičko, povězte mi prosím hned, od čeho vy máte tak dlouhý ret?“

„To od předení, chlapče mám, jak nitě pořád lízám.“

Když to ten mladý král uslyšel, hned svojí nevěstě pověděl,

aby se do smrti víc žádného přádkla už nedotýkala a předením se tak ošklivou nestala.

Zatím se ty tři babičky z pokoje ztratily a žádný nevěděl, kam se poděly.

Ale Liduška, kdykoli si potom na ně vzpomněla,

pokaždé jim v duchu děkovala a manželovo nařízení vždycky ráda zachovala.

„TŘI PŘADLENY“ PODLE BRATŘÍ GRIMMŮ

Jedno děvče u předení lenošilo, ani domlouvání na ni neplatilo. Maminka ji k práci přimět nemohla, až jednoho dne přijela královna. Královna pláč uslyšela a od matky vědět chtěla, proč dcerušku chtěla bít, na venkově má být klid. Matka se přiznat styděla, a proto královně pověděla: „Paní královna ať se nediví, my nesme lid lenivý. Ale já příliš chudá jsem a nemohu sehnat levně len! Věčně věků dcerka jen sedí a všechno přádlo sepříst hledí. Nemohu ji dostat od předení, proto mám s ní těžké pořízení.“ Na to královna odpověděla: „Předení mám ze všeho nejraději a sama se dcerce postarám o předení. Moje nejmilejší písnička je, když kolovrátek pěkně prozpěvuje. Dejte mi svoji dcerku, vezmu ji s sebou do zámku. Lnu mám jako žádná jiná přadlena, u mne může příst podle chuti, třeba od rána až do večera.“ Matka mile ráda svolila k tomu a královna si dcerku odvezla domů. Když na zámek přišly, hned do komor vešly. Tři komory od podlahy až ke stropu plné nejpěknějšího lnu. „Když mi ten len sepředeš, za muže mého nejstaršího syna dostaneš. Ať jsi sebe chudší, tvá vytrvalá píle jako věno stačí.“ Tak královna pravila a dívčina se zděsila. „Tuhle zásobu lnu přece sepříst nemohu, i kdybych tu tři sta let zůstala a den co den u přeslice od rána až do noci vysedala!“ pro sebe si říkala. Když pak byla sama, do pláče se dala a celé tři dny jen tak lelkovala a práce se ani netkla. Přišla za ní královna třetího dne a viděla, že nemá nic upředené. Tuze divné jí to bylo a moc se jí to nelíbilo. Dívčina se vymlouvala, že si po domově stýskala a pro veliký stesk ani začít nedokázala. Když královna odcházela, znovu děvče k práci měla: „No nic platno, skoro dcero, zítra ať máš napředeno!“ Když dívčina osaměla, rady ani pomoci si nevěděla a ze zármutku si stoupla k oknu a dívala se ven do oken Pánubohu. A jak tak do nebe hledí, k zámku přicházely tři podivné ženy. Jedna měla širokánskou nohu rozplesklou, druhá měla tak veliký dolní ret, že přes něj nebylo bradu vidět a třetí měla na ruce palec panečku, široký jako vařečku. Pod oknem stály, vzhůru se dívaly a dívčiny se ptaly, proč oči plakaly. Stýskala si na předení a ony měly pochopení. „Jestli nás na svatbu pozveš a stydět se za nás nebudeš, jestli nás jako své tetičky přivítáš a u svého stolu najíst dáš, my ti ten len sepředeme a k ženichovi pomůžeme.“ – „To já mile ráda udělám a na svatbě vás přivítám. Jen už dál pojd'te a honem příst začněte!“ Potom ty tři podivné tetky do domu pozvala a v první komoře jim místo udělala, jen aby se už posadily a do předení pustily. Jedna táhla nit a šlapala, druhá nit nasliněným prstem navlhčovala, třetí ji kroutila a palcem na stůl přiklepávala. Kdykoli klepla, spadlo na zem jedno přádlo a příze v něm byla tenounká jako z hedvábí vlákno. Před královnou dívka tři přadleny ukřývala, ale pokaždé jí hromadu napředené příze ukázala. Když první komora prázdná byla, na řadě zas druhá byla a nakonec třetí a i ta se brzy vyprázdnila. Tak se předení tetičkám dařilo, že po lnu ani památky nebylo. Potom se ty tři tetky s dívčinou rozloučily a řekly: „Nezapomeň, cos nám slíbila, aby sis štěstí zasloužila.“ Když dívčina královně

prázdné komory ukázala a tu ohromnou hromadu příze, co sepříst dokázala, královna svatbu chystat začala. Ženich měl radost nesmírnou, že dostane za ženu dívku šikovnou, dovednou a pilnou a až do nebes ji chválil a prosbu jí splnil. „Tři tetičky, co mám ráda, nechci na svatbě postrádat. Udělaly pro mne mnoho dobrého, a když mě takové štěstí potkalo, nerada bych je opominula a ráda bych je na svatbě měla.“ Královna se ženichem odpověděli: „My bychom je také rádi viděli.“ Když po oddavkách bylo a jídlo se nosilo, vešly tři přadleny do síně hodovní v divných šatech starodávných a nevěsta hned byla u nich. „Vítám vás tetičky milé, jaká to radostná chvíle.“ – „Ale, ale,“ ženich na to. „Kde se u tebe vzalo takové nepohledné příbuzenstvo?“ A ptal se té, co měla širokou rozplesklou nohu: „Jestli se vás zeptat mohu: Od čeho máte tak širokou nohu?“ – „Od šlapání, pane ženichu, mám nohu větší trochu.“ Králevic ke druhé přišel a vědět od ní chtěl: „Od čehopak máte ret spodní tak vytahaný?“ – „Od nasliňování.“ Ptal se té třetí nakonec: „Od čeho máte tak široký palec?“ – „Od kroucení, pane ženichu, mám ten palec větší trochu.“ Tu se králevic polekal a přísně rozkázal: „Od nynížka už nevěsta moje na kolovrátek ani nesáhne!“ A tak po předení bylo a mladé královně se hodně ulevilo.

